

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~ECEBAT~

HAMDİ BEY

İsmail Bilgin

HAMDİ BEY

-ECEABAT-

İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

HAMDİ BEY ÇOCUKLARA SAHİP ÇIKIYOR

13 Temmuz 1917 günü Edremit Kaymakamı Hamdi Bey sabah erkenden kalktı. Kahvaltısını bile yapmadan işe gitmek için dışarı çıktı. Düşünceliydi. Edremit ve köylerinde pek çok yetim çocuk vardı. Kimsesiz kalmışlardı. Babaları yapılan savaşlarda şehit olmuştu. Bu çocuklara yardım etmeleri gerekiyordu. Onlara eğitim verilmeli; mutlaka okuma yazma öğretmeliydiler. Bunu nasıl yapabilirlerdi? Düşünüyor düşünüyor ama bir yol bulamıyordu. “Elde yok. Avuçta yok. Devlet savaşlar nedeniyle iyice fakir düştü. Ne yapacağız?”

Bu çocukların babaları bu vatan için şehit oldu. Devletimiz, milletimiz onların yetimlerine bakmayacak mı?” diyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. “Edremit’in ileri gelenleri ile toplantı yapayım. Zenginlerinden yardım isteyeyim.”

Odasına girerken kendisini karşılayan hademeye,

— Bana bir çay getiriver, dedi.

— Peki Kaymakam Bey.

— Ha unutmadan, kâtip yanıma gelsin.

— Hemen çağırıyorum efendim.

Az sonra kâtip kapısını çaldı.

— Beni istemişsiniz efendim.

— Gel içeri...

— Kâtip Efendi, Edremit’te ne kadar varlıklı kişi var ise onları toplantıya çağır. Zenginlerine, halk arasında kim saygın ise hepsine birer mektup yaz, üç gün sonra kaymakamlığın salonunda toplanacağımızı söyle.

— Peki efendim...

Hamdi Bey yerinden kalktı. Cama doğru gitti. Sokağa baktı. Birkaç kimsesiz çocuk yalınayak, üstü başı yırtık bir biçimde “Ekmek!” diye esnaftan yardım istiyordu.

Esnaftan bazıları ekmek veriyor, bazıları ise onları kovalıyordu. Hamdi Bey çok üzüldü. Kendi kendine konuştu:

— Öksüz, yetim çocuklara mutlaka yardım etmeliyiz. Mutlaka... Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Babalar, çocukları iyi yaşayabilsin

diye şehit oldular. Vatanlarında rahat büyüsün diye cepheye koştular. Şu hâllerine bak. Onlara kötü davrananlar bile var. Ne kadar acı bir durum...”

Çay bardağını masaya koydu. Sandalyesine oturdu. Durumdan komşu ilçelerin kaymakamlarını bilgilendirecek bir yazı yazdı. Onlardan da yardım istedi.

Üç gün sonra Edremit Kaymakamlığının toplantı salonu hıncahınç doluydu. Davetliler neden buraya çağırıldıklarını merak ediyorlardı. Kaymakam onlarla ne konuşacaktı? Bugüne dek böyle büyük bir toplantı yapılmamıştı. Herkes merak içindeydi. Mırıldanmalar ve konuşmalar arasında salona giren Hamdi Bey yavaş bir şekilde kürsüye yürüdü. Dolu salona ümitle baktı. Kaymakam'ın kürsüye çıktığını gören davetliler sustu. “Ne diyecek?” diye beklediler.

Hamdi Bey konuşmaya başladı:

— Efendiler!.. Davetime icabet edip geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Biliyorsunuz zor günlerden geçiyoruz. Derdimiz çok... Ama dertler, sıkıntılar paylaşıldıkça azalır. Sevinçlerimiz ise paylaştıkça artar. Bu vatan için, Edremit havalisinin yiğit delikanlıları cepheye koştular. Çocuklarımız, eşimiz, dostumuz rahat yaşasın, vatanında hür olsun diye şehit oldular, gazi oldular. Şimdi sözü fazla uzatmayacağım. Efendiler! Edremit'te ve köylerinde pek çok yetim yavru var. Onlar şimdi bir kuru ekmeğe muhtaçlar... Sıcak, şefkatli bir yuvaya ihtiyaçları var. Bazılarımız onlara yardım ediyor. Ama bu kesin bir çözüm değil.

— Ya ne yapalım?

— Elimizden bu geliyor.

— Başka bir çözüm var mı?

— İşte, ben de bu konuyu konuşmak için sizi davet ettim. Benim aklıma gelen çözüm şudur; Edremit'te Yetimler Yurdu inşa edelim... Ne kadar yetim çocuk var ise onları bu yurttan barındıralım. Onlara eğitim verelim. Okuma yazma öğretilim. Giydirelim. Karınlarını doyuralım. Spor yaptıralsın.